

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/26/2023
Identifikačné číslo spisu:	8815202114
Dátum vydania rozhodnutia:	23.08.2023
Meno a priezvisko:	Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:8815202114.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a členiek senátu JUDr. Beaty Miničovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v spore žalobcu: Ing. Dušan Kuruc, Humenné, Osloboditeľov 5, IČO: 48 485 357, správca konkurznej podstaty úpadcu Mestský bytový podnik, a. s. v konkurze, Mlynská 1480, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 36 473 243, právne zastúpeného advokátom Mgr. Radovanom Muzikom, Humenné, Štúrova 30, proti žalovanému: Mesto Vranov nad Topľou, Dr. C. Daxnera 87/1, Vranov nad Topľou, IČO: 00 332 933 právne zastúpenému advokátom JUDr. Ing. Michalom Plentom, Vranov nad Topľou, Sídliisko Okulka 19/42, IČO: 37 943 324 o zaplatenie 36.885,74 eura s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. apríla 2022 sp. zn. 5Cob/47/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojím v poradí prvým rozsudkom zo 14. júna 2016 č. k. 13Cb/34/2015-189 rozhodol tak, že žalobu zamietol. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu rozhodol uznesením z 31. októbra 2017 č. k. 4Cob/80/2016-224 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie svojím v poradí druhým rozsudkom z 18. júna 2021 č. k. 13Cb/34/2015-365 opätovne žalobu zamietol a priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca (JUDr. Ján Ninčák, vtedajší správca konkurznej podstaty úpadcu) sa žalobou domáhal zaplatenia 36.885,74 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 36.885,74 eura od 16. marca 2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Okresný súd vec posúdil podľa ust. § 265, § 536 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“) a § 663 Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky

zákonník“) a svoje rozhodnutie skutkovo odôvodnil tým, že žalovaný ako prenajímateľ a úpadca ako nájomca a prevádzkovateľ 17. decembra 2009 uzatvorili Zmluvu o podnikateľskom nájme hnutelných vecí súvisiacich s prevádzkovaním miestnych komunikácií a o prevádzkovaní týchto komunikácií č. 236/210/2009 v zmysle ustanovenia § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „zmluva o podnikateľskom nájme hnutelných vecí“ alebo „zmluva“), na základe ktorej žalobca vykonal pre žalovaného zimnú údržbu komunikácií v období od 15. februára 2012 do 29. februára 2012 a 1. marca 2012. Faktúrou č. 21-6-2012 vystavenou 1. marca 2012 (ďalej len „faktúra“) s lehotou splatnosti do štrnástich dní úpadca fakturoval žalovanému sumu 36.885,74 eura s DPH za výkony zimnej údržby za uvedené obdobie, ktorú však žalovaný do dňa podania žaloby neuhradil. Prílohou faktúry mali byť podklady na fakturáciu, a to päť denných výkazov, pričom každý z výkazov bol podľa údajov v ňom obsiahnutých vystavený J. a správnosť mal potvrdiť J.. Q. F.. Žalovaný listom z 15. januára 2013 vrátil žalobcovi faktúru s odôvodnením, že túto neakceptuje, nakoľko napriek viacerým výzvam k nej neboli doložené záznamy o výkone motorových vozidiel a tiež z dôvodu, že na priložených denných výkazoch nie je zo strany zodpovedného zamestnanca mesta potvrdené prevzatie vykonaných a fakturovaných prác. Mestské zastupiteľstvo žalovaného uznesením č. 94/2012 z 26. apríla 2012 schválilo odňatie práva správy úpadcovi. Žalovaný taktiež listom z 24. mája 2012 vrátil úpadcovi faktúru č. 8-6-2012 vystavenú 1. februára 2012 na sumu 34.151,42 eura s DPH, faktúru č. 16-6-2012 vystavenú 20. februára 2012 na sumu 29.742,52 eura s DPH ako i spornú faktúru č. 21-6-2012 vystavenú na sumu 36.885,74 eura s DPH s tým, že fakturované sumy sa nezakladajú na skutočnosti a na reálne vykonaných prácach. Keďže žalovaný sa neuhradením faktúry na sumu 36.885,74 eura s DPH, ktorá je predmetom žalobného návrhu, dostal do omeškania, žalobou si žalobca uplatňuje aj úroky z omeškania vo výške stanovenej § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len „Občiansky zákonník“) v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka odo dňa nasledujúceho po uplynutí štrnástich dní od doručenia faktúry žalovanému, t. j. od 16. marca 2012.

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že v tomto konaní nie je sporným, že by úpadca na základe zmluvy nevykonal zimnú údržbu pre žalovaného, ale sporným je rozsah tejto údržby, jej reálny výkon a na to sa viažuca cena za údržbu uplatnená faktúrou, pričom tvrdenia svedkov (J.. F. a Ing. Illéša o tom, že výkazy odzrkadľovali skutočný výkon prác vykonaných počas zimnej údržby), sú v zjavnom rozpore so skutočnosťami prezentovanými žalovaným v priebehu konania. Okresný súd s ohľadom na záznamy o klimatických podmienkach v rozhodnom období, osobitosť mesta ako zastavaného územia a vzhľadom na druh, počet a spôsob práce mechanizmov podieľajúcich sa na zimnej údržbe a na pasportizáciu ciest a chodníkov, v nadväznosti na výpovede svedkov uviedol, že nie je možné sa potom po zistení týchto logicky overiteľných zistení stotožniť v ďalšom s tvrdením žalobcu a bez akejkoľvek kritiky prijať argumentáciu žalobcu, že účtované bolo podľa zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí.

3.1. S poukazom na skutočnosť, že v danej veci sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým, s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo 6/2010 z 22. septembra 2010 ako i s dôrazom na proces dokazovania naprieč predmetným konaním súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy uvedenej vo faktúre na základe zmluvy, pričom skutočnosť, že zmluva uzavretá bola, spornou nie je, bolo úlohou žalobcu preukázať, že na základe zmluvy poskytol žalovanému ním tvrdené plnenie vo forme výkonov zimnej údržby, no žalobca napriek tomu, že svedkovia potvrdili existenciu záznamov o prevádzke predmetných motorových vozidiel, tzv. Stazky, tieto súdu nepredložil a svoj nárok oprel len o výkazy, o reálnosti ktorých výkonov v nich uvedených sú vážne pochybnosti, a teda mal súd prvej inštancie za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno. Okresný súd zároveň skonštatoval, že také konanie žalobcu, ktorým bola vystavená faktúra č. 21-6-2012 na základe denných výkazov a v nich uvedených podkladov pre fakturáciu v zmysle prílohy č. 3 zmluvy, keď bez ďalšieho bol uvedený počet opakovaní a tým aj rozsah prác, ktorý ako okresný súd uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, reálne nemohol byť vykonaný, ktorý výkaz a v ňom uvedené výkony sa stali podkladom pre určenie žalobcom uplatňovanej sumy vo vzťahu k žalovanému na základe zmluvy po odsúhlasení a opatrení podpisom J.. F. ako zodpovedným zamestnancom žalovaného, podľa všetkého nie odborne spôsobilým na posúdenie uvedených skutočností, nie je súpisom skutočne vykonaných plnení tak, ako predpokladal bod 6. Článku

III. zmluvy a ak žalobca, resp. vtedy jeho zodpovedný zamestnanec bez ďalšieho nekriticky uplatnili spôsob účtovania čisto formalisticky bez reálneho podkladu, oboznámenia sa s reálnymi výkonmi mechanizmov použitých na vykonanie údržby, stavu, rozlohy ciest a chodníkov, na ktorých bola údržba vykonávaná a za súčasného konštatovania o neexistencii listín, ktoré by preukázali skutočný výkon toho - ktorého vozidla, ako aj súčasného konštatovania, že zodpovedným pracovníkom žalovaného boli tieto výkazy podpísané a одобrené, ktorý záver v neposlednom rade možno vyvodit' aj zo skutočností zistených z výpovedi svedkov - vodičov predmetných mechanizmov, ktorí zhodne uviedli, že osobu J.. F. si s obdobím zimnej údržby nespájajú, je teda žalobcom uplatnený nárok z takéhoto titulu výkonom práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktorý v zmysle ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka nepožíva ochranu. Na základe vyššie uvedeného, z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcu, súd prvej inštancie žalobu zamietol a priznal úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

4. Krajský súd na podklade odvolania žalobcu rozsudkom z 12. apríla 2022 č. k. 5Cob/47/2021-408 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

4.1. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia čo sa týka hodnotiacich argumentov žalobcu ohľadom vykonania zimnej údržby odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca v súvislosti s ním nenavrhoval ďalšie dokazovanie, nepredložil ani záznamy o prevádzke vozidla - stazky, a preto považoval tieto argumenty žalobcu uvedené v odvolaní za irelevantné. Uviedol, že v prejednávanej veci síce žalobca predložil súdu prvej inštancie spolu s faktúrou vystavenou na žalovanú sumu aj podklady na fakturáciu za zimnú údržbu komunikácii v meste Vranov nad Topľou a denné výkazy za obdobie od 15. februára 2012 do 21. februára 2012, avšak svedkovia, ktorí pracovali u úpadcu ako vodiči mechanizmov svojimi výpoveďami pravdivosť týchto listinných dôkazov spochybnili. Skonštatoval, že pokiaľ žalobca predložil súdu ako listinné dôkazy články uverejnené na webových portáloch, iba dva z troch predložených článkov sú z obdobia, ktoré je relevantné pre toto konanie a taktiež témou oboch týchto článkov je kalamitná situácia na celom Slovensku, teda nie výlučne vo Vranove nad Topľou. Napriek tomu, ak by aj bol žalobca súdu predložil podobné články o kalamitnej situácii priamo vo Vranove nad Topľou, ani tie by podľa názoru odvolacieho súdu neboli spôsobilé preukázať skutočnosti rozhodujúce pre toto konanie, pretože dôležité nebolo preukázanie toho, že bola kalamitná situácia, ale toho, koľko jazd, na akých úsekoch, akým mechanizmom, v akom čase a pri použití akého posypového materiálu, resp. s odhrňaním vodiči zamestnaní u úpadcu absolvovali. V tomto kontexte sa odvolaciemu súdu ešte nepravdepodobnejšie javilo tvrdenie žalobcu, že zimná údržba bola v týchto dňoch vykonávaná nepretržite. Odvolací súd mal za to, že i v rozpore so zásadou spravodlivosti by bolo priznať žalobcovi nárok ním uplatnený žalobou bez toho, aby žalobca tento svoj nárok, resp. jeho rozsah dostatočne preukázal. Navyše, keď sa žalobca na tomto mieste odvoláva na výpovede vodičov mechanizmov o tom, že údržba vykonávaná bola, tak odvolací súd podotkol, že tí istí vodiči svojimi výpoveďami spochybnili prevažujúci rozsah nimi vykonanej údržby uvedený v denných výkazoch

4.2. Krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Obdo/14/2020 z 23. júna 2020, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že Civilný sporový poriadok neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v ustanovení § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku. Vzhľadom na túto skutočnosť, a to, že listinné dôkazy zaznamenávajúce zimnú údržbu boli spochybnené protidôkazmi žalovaného, okrem iného aj ďalším dôkazným prostriedkom - výpoveďami svedkov, ktorí ju mali vykonávať, bolo i podľa krajského súdu povinnosťou žalobcu predložiť ďalšie dôkazy na preukázanie dôvodnosti výšky žalobou uplatneného nároku s vyššou výpovednou hodnotou (napríklad existenciu záznamov o prevádzke vozidla nákladnej dopravy, ktoré by obsahovali úplný záznam časových údajov vykonania jazdy, prejdených kilometrov v motohodinách, identifikáciou vodiča, použitého motorového vozidla, spotreby PHM, množstvo použitého posypového materiálu, ktoré žalobca žalovanému predkladal v rámci obchodných zvyklostí v predchádzajúcich kalendárnych rokoch). Pri uvedenej úvahe bolo podľa krajského súdu potrebné mať na zreteli, že žalovaný riadne uhradil zimnú údržbu aj pre rok 2012, okrem obdobia od 15. februára 2012 do 21. februára 2012. Pri neunesení bremena tvrdenia a dôkazného bremena zo strany žalobcu o rozsahu vykonania reálnej zimnej údržby

práve za obdobie od 15. februára 2012 do 21. februára 2012 nebolo možné podľa krajského súdu dôjsť k inému záveru ako k tomu, že už predchádzajúce platby žalovaného za zimnú údržbu konzumujú aj v konaní nezistené množstvo prác zimnej údržby za obdobie od 15. februára 2012 do 21. februára 2012.

4.3. Ohľadom výpočtov žalobcu, ktorými sa snažil dopracovať k možnému rozsahu prác vykonaných vodičmi úpadcu, odvolací súd skonštatoval, že takéto výpočty by mohli byť predmetom súdneho prieskumu, ak by ich bol žalobca predložil v prvoinštančnom konaní, včas a súčasne, ak by dôkladne súdu vysvetlil, ako k takýmto výsledkom dospel a žalovaný by jeho tvrdenia nespochybnil. Na tomto mieste však odvolací súd zdôraznil, že pri uplatnení takéhoto procesného útoku zo strany žalobcu, denné výkazy a pravdivosť záznamov v nich boli v konaní spochybnené a pre uvedenú argumentáciu postavenú na dodatočných výpočtoch žalobcu v odvolacom konaní platí zásada uvedená v ust. § 366 CSP o novotách v odvolacom konaní.

4.4. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že osoba uskutočňujúca započítací úkon nepopiera pohľadávku, proti ktorej započítanie smeruje, z čoho je podľa jeho názoru zrejmé, že zo strany žalovaného už v priebehu konania fakticky došlo k uznaniu jeho pohľadávky, a to vo výške 36.885,74 eura, odvolací odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 32Obo 432/2005 z 21. februára 2006, v zmysle ktorého vzájomný návrh vrátane kompenzačnej námietky žalovaného, ktorou si proti žalobcovi uplatňuje svoju pohľadávku na započítanie samy osebe nie sú hmotnoprávnym uznaním nároku (§ 558 ObčZ, § 323 ObchZ), ani procesnoprávnym uznaním, ibaže by to takéto úkony (so všetkými zákonnými náležitosťami) navyiac v sebe zahŕňali.

4.5. S odkazom na ustanovenie § 404 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého, ak bolo právo, ktoré podlieha premlčaniu, uplatnené v súdnom alebo rozhodcovskom konaní vo forme protinároku, prestáva pri ňom plynúť premlčacia doba dňom, keď sa začalo súdne alebo rozhodcovské konanie ohľadne práva, proti ktorému protinárok smeruje, ak sa tak nárok, ako aj protinárok vzťahujú na tú istú zmluvu alebo na niekoľko zmluv uzavretých na základe jedného rokovania alebo niekoľkých súvisiacich rokovaní, sa odvolací súd stotožnil s tvrdením žalovaného, že dňom, kedy žalobca podal návrh na vydanie platobného rozkazu, t. j. 10. marcom 2015, prestala plynúť premlčacia doba pre práva vyplývajúce z faktúr č. FA 8-6-2012 a FA 16-6-2012, nakoľko tak ním uplatnený protinárok, ako aj nárok uplatnený žalobcom sa vzťahujú na tú istú zmluvu, a to zmluvu o podnikateľskom nájme hnutelných vecí.

4.6. Záverom odvolací súd zhrnul, že v prejednávanej veci došlo k neobjasneniu určitého skutkového stavu, resp. relevantnej skutočnosti o rozsahu zimnej údržby, čo z pohľadu súdov v kontradiktórnom spore dospelo do procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáha žalobca, nedošlo. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca odôvodnené podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

6. Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne ako i ust. § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vidí dovolateľ v „nesprávnom, nezákonnom, nedostatočne odôvodnenom a nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu.“ Vo vzťahu k uvedenému tvrdí, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 36.885,74 eura s príslušenstvom na základe Zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí, žalovaný bol podľa čl. III tejto zmluvy povinný zaplatiť žalobcovi za služby na základe mesačných faktúr, ktoré žalobca vystavil, pričom podkladom pre fakturáciu bol súpis skutočne vykonaných plnení podpísaný prenajímateľom, prípadne ďalšími osobami na tento úkon poverenými. J. (riaditeľ Mestského bytového podniku, a.s. v konkurze) vyhotovil súpis skutočne vykonaných prác, ktoré J.. F., ako zástupca žalovaného podpísal a týmto podpisom vykonané práce prevzal. Z vykonaného dokazovania je podľa dovolateľa zrejmé, že žalobca vystavil faktúru na základe riadne vykonaných prác, ktoré zamestnanec, poverený žalovaným, nenamietal a svojím

podpisom riadne prevzal podľa čl. III Zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že práce fakturované žalovaným podľa Zmluvy, neboli vykonané v rozsahu fakturácie, napriek skutočnosti, že rozsah prác bol potvrdený a prevzatý žalovaným, resp. J.. F., z ktorého dôvodu odvolací súd podľa žalobcu nesprávne zhodnotil skutkový stav a nesprávne rozhodol.

6.1. Záverom dovolania žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu z 12. apríla 2022 ako aj rozsudok súdu prvej inštancie z 18. júna 2021 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

7. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že odvolací súd sa v bodoch 25. až 32. odôvodnenia svojho rozhodnutia náležite vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci relevantnými argumentmi strán sporu, odôvodnenie rozhodnutia tak nemožno označiť za nepreskúmateľné. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci zo strany súdov žalovaný uviedol, že túto žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepodložil. Žiada, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol v zmysle ust. § 447 písm. f) CSP.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

9. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 a 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP a tvrdí, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vytýka odvolaciemu súdu vadnosť jeho postupu v podobe zmätočnosti jeho rozhodnutia, premietnutú v podľa dovolateľa nesprávnom, nedostatočne odôvodnenom a nepreskúmateľnom rozhodnutí odvolacieho súdu.

16. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP, zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. O uvedený prípad sa však podľa odvolacieho súdu v súdnej veci nejedná.

17. Dovolací súd konštatuje, že námietka nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP automaticky v každom jednom prípade, keď sa neúspešná strana nestotožní s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie). Naopak k posudzovaniu prípustnosti dovolania pri uplatnení námietky nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu treba pristupovať individuálne s prihliadnutím na konkrétnu rozhodovanú vec. Na mieste je tak reštriktívny prístup.

17.1. Prípustnosť dovolania na základe tvrdenej nepreskúmateľnosti rozhodnutia môže byť daná v prípadoch, ak odvolací súd nedostatočným odôvodnením svojho rozhodnutia znemožní strane v dovolaní uplatniť dovolací dôvod podľa § 432 CSP, t. j. namietat' nesprávne právne posúdenie veci (rovnako aj 3Obdo/42/2019); ak odvolací súd uskutoční výklad právneho predpisu na zistený skutkový stav veci, ktorý je ústavne nesúladný, svojvoľný a bez presvedčivého a racionálneho logického odôvodnenia (viď aj 3Obdo/72/2016 a 3Obdo/10/2017), alebo ak sa odvolací súd nevysporiada so skutočnosťou, ktorá je kľúčová pre rozhodovaný spor a má podstatný vplyv na výsledok konania (viď aj 3Obdo/93/2019).

17.2. V rozhodovanom spore podľa názoru odvolacieho súdu nešlo o žiadnu z výnimiek uvedených vyššie. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s tým, že konajúce súdy jeho žalobe nevyhoveli. Už v uznesení z 11. apríla 2019, sp. zn. 3Obdo/2/2019 dovolací súd skonštatoval, že „prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C.s.p. nezakladá všeobecná nespokojnosť dovolateľa s rozhodnutím odvolacieho súdu (prípadne aj súdu prvej inštancie), ktoré vyznelo v jeho neprospech. Na zdôraznenie uvedeného dovolací súd dáva do pozornosti, že právo na spravodlivý súdny proces neznamena právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).“ Uvedený záver je plne aktuálny aj v rozhodovanej veci.

18. Je potrebné mať predovšetkým na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v

danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

18.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné keď odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, s poukazom na § 387 CSP, odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. Nezanedbateľnou je skutočnosť, že dovolaním napádaný rozsudok je štvrtým súdnym rozhodnutím v prejednávanej veci.

19. Dovolací súd konštatuje, že vo vzťahu k námietke dovolateľa o nepreskúmateľnosti a nedostatočnej odôvodnenosti rozhodnutia odvolacieho súdu a v tejto súvislosti k jeho jedinej výhrade voči postupu odvolacieho súdu, keď tento sa podľa žalobcu nesprávne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že práce fakturované žalovaným podľa Zmluvy, neboli vykonané v rozsahu fakturácie, napriek skutočnosti, že rozsah prác bol potvrdený a prevzatý žalovaným, resp. J.. F., z ktorého dôvodu odvolací súd podľa žalobcu i nesprávne zhodnotil skutkový stav a nesprávne rozhodol, dovolací súd uvádza, že podstatným v súdnej veci bol záver súdu prvej inštancie, že v súdnej veci nie je sporným, že by úpadca na základe zmluvy nevykonával zimnú údržbu pre žalovaného, ale sporným je rozsah tejto údržby, jej reálny výkon a na to sa viažuca cena za údržbu uplatnená faktúrou, pričom tvrdenia svedkov (J.. F. a Ing. Iléša o tom, že výkazy odzrkadľovali skutočný výkon prác vykonaných počas zimnej údržby), sú v zjavnom rozpore so skutočnosťami prezentovanými žalovaným v priebehu konania. Okresný súd ďalej zreteľne uviedol (s odkazom na záznamy o klimatických podmienkach v rozhodnom období, osobitosť mesta ako zastavaného územia, druh, počet a spôsob práce mechanizmov podieľajúcich sa na zimnej údržbe a na pasportizáciu ciest a chodníkov) a v nadväznosti na výpovede svedkov, že nie je možné sa po zistení týchto logicky overiteľných zistení stotožniť s tvrdením žalobcu, že účtované bolo podľa zmluvy o podnikateľskom nájme hnutelných vecí. Vo vzťahu k dovolateľom tvrdenej skutočnosti, že výkazy, na základe ktorých bola suma fakturovaná, boli podpísané J.. F., vtedajším zamestnancom žalovaného, v ktorého pracovnej náplni bolo vykonávanie tejto činnosti, tu v odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na vyjadrenie samotného svedka, že takúto činnosť vykonával prvýkrát, no zmluvou nedisponoval a aj keď tvrdil, že si údaje uvedené na výkazoch kontroloval podľa vlastnej evidencie, ťažko sa stotožniť s tým, že mohol odsúhlasiť rozsah prác, nakoľko sám uviedol, že mu nebolo ani pracovníčkou žalobcu, ani nikým iným vysvetlené čo znamenajú údaje uvedené vo výkazoch, a teda možno predpokladať, tak ako to uviedol aj svedok J.. B., že nevedel čo znamenali, a tak podľa súdu nemohol odobriť, že niečo bolo vykonané, keď jednotlivým položkám nerozumel a zmluvu o podnikateľskom nájme hnutelných vecí nemal, teda nemohol vôbec tušiť, aký rozsah prác odobruje podpisom, ktorý bol následne aj účtovaný. Taktiež sa súd prvej inštancie stotožnil s argumentáciou žalovaného, že skutočne nebolo fyzicky možné odkontrolovať celý rozsah vykonanej údržby, a to aj vzhľadom na výpis dochádzky svedka v predmetnom období. Okresný súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, ktorý záver i primerane zdôvodnil, a síce že bolo chybou žalovaného, ako si zabezpečil odobrovanie, resp. podpisovanie výkazov, aj keď má za to, že naozaj bolo aj úlohou žalovaného nielen ako účastníka záväzkového vzťahu z predmetnej zmluvy, ale aj ako zamestnávateľa svedka J.. F. v tejto veci postupovať starostlivo, odborne a tak, aby sa predišlo akýmkoľvek problémom či až súdnym sporom. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zreteľne uviedol, že žalobca napriek výzve žalovaného a súdu, nepredložil žiadne také dôkazy, ktoré by preukazovali skutočné výkony ním tvrdené tak, ako mali byť jednotlivými mechanizmami vykonané, a teda z ktorých by bolo zrejmé, ktorým mechanizmom, na ktorej časti mesta bola údržba vykonaná s odôvodnením, že takýmito listinami nedisponuje. Z výpovedí svedkov (Š. M., Q. F., W. K., V. Č.), ktoré súd podrobne uviedol vo svojom rozhodnutí, súdu pritom vyplynulo, že v súvislosti s výkonom prác sa vyhotovovali záznamy o prevádzke vozidla, tzv. stazky, do ktorých sa okrem iného zapisalo, čo sa robilo, časový rozsah činnosti, koľko kilometrov, prípadne aj koľko materiálu sa použilo a zdôraznil, že práve tieto listiny - tzv. stazky by boli veľmi dôveryhodným zdrojom údajov o rozsahu vykonanej zimnej údržby predmetnými mechanizmami, a to nielen pravdepodobným, o ktorom pojednával už vo svojom zrušujúcom uznesení z

31. októbra 2017 krajský súd, ale skutočnom, reálnom v takom rozsahu, aby bolo možné nárok uplatnený žalobcom z faktúry posúdiť. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, ktorý záver i primerane zdôvodnil, že žalobca napriek skutočnosti, že nárok uplatňovaný v tomto konaní bol sporný od samého počiatku jeho vzniku, keďže žalovaný odmietal faktúru uhradiť a v konečnom dôsledku k úhrade ostatných dvoch faktúr pristúpil s príslubom storna spornej faktúry, z ktorej nárok je predmetom tohto konania, napriek tomu, že prebiehali rôzne rokovania, žalobca zrejme disponoval tzv. stazkami, ktorých vystavovanie potvrdili všetci vodiči mechanizmov vykonávajúcich zimnú údržbu, no zrejme nezodpovedným prístupom spôsobil, že takéto listiny nie sú k dispozícii, teda také ako ich popísal aj svedok J.. B., z ktorých by bol zrejmy začiatok úkonu, koniec úkonu a počet ubehnutých kilometrov, teda záznamy o prevádzke nákladného motorového vozidla a v akom rozsahu ich podľa tvrdení svedkov títo aj mali vystavovať ako vodiči predmetných mechanizmov. Práve z uvedeného dôvodu, a síce že žalobca napriek tomu, že svedkovia potvrdili existenciu záznamov o prevádzke predmetných motorových vozidiel, tzv. Stazky, tieto súdu nepredložil a svoj nárok oprel len o výkazy, o realite ktorých výkonov v nich uvedených sú vážne pochybnosti, mal súd prvej inštancie za to, že žalobca, ktorého úlohou bolo preukázať, že na základe zmluvy poskytol žalovanému ním tvrdené plnenie vo forme výkonov zimnej údržby, neuniesol dôkazné bremeno, došlo k zamietnutiu žaloby zo strany súdu prvej inštancie, ktorý záver opätovne vyčerpávajúco zdôvodnil. Nezanedbateľnou, práve i vo vzťahu k námietke dovolateľa, bola i konštatácia okresného súdu, že také konanie žalobcu, ktorým bola vystavená faktúra č. 21-6-2012 na základe denných výkazov, keď bez ďalšieho bol uvedený počet opakovaní a tým aj rozsah prác, reálne nemohol byť vykonaný, ktorý výkaz a v ňom uvedené výkony sa stali podkladom pre určenie žalobcom uplatňovanej sumy vo vzťahu k žalovanému na základe zmluvy po odsúhlasení a opatrení podpisom J.. F. ako zodpovedným zamestnancom žalovaného, podľa všetkého nie odborne spôsobilým na posúdenie uvedených skutočností, nie je súpisom skutočne vykonaných plnení tak, ako predpokladal bod 6. Článku III. zmluvy.

19.1. Odvolací súd v svojom v poradí druhom rozhodnutí skonštatoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu, pričom z odôvodnenia samotného rozsudku sa nejaví žiadne porušenie pravidiel formálnej logiky a osvojil si závery súdu prvej inštancie poukazujúc na to, že žalobca ohľadom vykonania zimnej údržby nenavrhoval ďalšie dokazovanie, resp. nepredložil ani záznamy o prevádzke vozidla - stazky. Uvedol, že v prejednávanej veci síce žalobca predložil súdu prvej inštancie spolu s faktúrou vystavenou na žalovanú sumu aj podklady na fakturáciu za zimnú údržbu komunikácii v meste Vranov nad Topľou a denné výkazy za obdobie od 15. februára 2012 do 21. februára 2012, avšak svedkovia, ktorí pracovali u úpadcu ako vodiči mechanizmov svojimi výpoveďami pravdivosť týchto listinných dôkazov spochybnili. Uzavrel, že v rozpore so zásadou spravodlivosti by bolo priznať žalobcovi nárok ním uplatnený žalobou bez toho, aby žalobca tento svoj nárok, resp. jeho rozsah dostatočne preukázal, pričom tento svoj záver odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia i primerane vysvetlil.

20. Najvyšší súd považuje za potrebné poukázať i na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03). V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, s jej návrhmi dôkazov a ani s jej vyhodnotením dôkazov.

21. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolací súd vo vzťahu k námietkam žalobcu vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu a opätovne konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Najvyšší súd považuje za dôležité zdôrazniť, že z uvedenej dovolacej námietky žalobcu, keď tento „vytýka odvolaciemu súdu, že sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že práce fakturované žalovaným podľa Zmluvy,

neboli vykonané v rozsahu fakturácie, napriek skutočnosti, že rozsah prác bol potvrdený a prevzatý žalovaným, resp. J.. F., z ktorého dôvodu odvolací súd podľa žalobcu nesprávne zhodnotil skutkový stav vyplýva, že táto smeruje skôr k zisteniu skutkového stavu na základe vykonaných dôkazov pred súdom prvej inštancie a jeho hodnoteniu.

21.1. V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinstančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď ustanovenie § 442 CSP („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Možno uzavrieť, že ak žalobca vytýka odvolaciemu súdu nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, uvedené nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (napr. II. ÚS 465/2017). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 CSP a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

22. Dovolateľ tvrdí, že v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP došlo rozhodnutím odvolacieho súdu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces spočívajúcom v nesprávnom procesnom postupe súdu, avšak neuvádza, konkrétne ktoré procesné oprávnenia mu odvolací súd odňal, prípadne realizáciu ktorých procesných oprávnení mu znemožnil. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie požiadavky, že nesprávnym procesným postupom súd znemožnil dovolateľovi realizovať jemu patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo v danom prípade podľa najvyššieho súdu dovolateľ nepreukázal. Rozhodnutie súdu, ktorý sa vo svojom odôvodnení vysporiada so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými sporovými stranami, avšak neodôvodnené podľa predstáv dovolateľa, nemožno automaticky považovať za rozhodnutie nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, či dokonca svojvoľné. Dovolací súd dospel k záveru, že obidve rozhodnutia súdov nižšej inštancie zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd oboch inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli rozhodujúci skutkový stav, stanoviská sporových strán k prerokováanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Primerane vysvetlili, z akých úvah a dôkazov vychádzali v konaní, dostatočne odôvodnili právny záver, postupom súdov teda nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá zakladá porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

23. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, dovolací súd uvádza, že pokiaľ ide o žalobcom namietané nesprávne právne posúdenie veci (t. j. dovolací dôvod podľa § 432 CSP), od dovolateľa sa vyžaduje, aby v dovolaní výslovne uviedol právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizoval, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP (rovnako aj 3Obdo/20/2020). Zároveň platí, že musí ísť o právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (t. j. touto právnou otázkou sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí musel zaoberať).

23.1. Dovolanie žalobcu vyššie uvedené požiadavky stanovené ustanovením § 432 ods. 2 CSP nespĺňa, keďže žalobca nepredniesol v dovolaní žiadnu vlastnú právnu argumentáciu, ktorej opodstatnenosť, resp. neopodstatnenosť by mal dovolací súd v nadväznosti na právne závery odvolacieho súdu posudzovať, z ktorého dôvodu dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je v tejto časti absolútne neprejednatel'né. Z

obsahu dovolania je najvyššiemu súdu zrejmé, že žalobca ním vyjadruje len svoj nesúhlas s neúspechom v spore.

23.2. Preto dovolací súd konštatuje, že v tejto časti nie je uplatnený dovolací dôvod vymedzený v súlade so zákonom (s ustanovením § 432 ods. 2 CSP), čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu na základe § 447 písm. c) a písm. f) CSP odmietol.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

26. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.